

a szem kihülései

túl sok a kitöltetlen tér,
a kitüntetett helyeket meg
nem lehet körbeönteni, nincs
helyén a fejében már senki,
de nem próbál utánuk nézni,
inkább nyitott ablak mellett
reszket, ahogy a fürdőszoba
falain büntudat szivárog át,
a tükörbe beleég egy alak,
arca szétterül, mint az aszfalt,
szalagokkal tekerték körbe
a szemgolyókat, de mögöttük
változatlan szervezetlenség,
ozmiumba öntené a testét,
hogy formába bomoljon el,
hova nem lát be többé senki

▸ Áfra János

meghajtó veled

érzi, valaki foszlik sejtjeiben,
ezért retteg saját remegő mell-
kasától, ahogy reped, közben
kéjesen kívánja, hogy keljen
életre belőle valami borda

pillanat félre

nem ismeri a minthát,
a bármikort, nem érdekli,
legutóbb mitől kerültünk
távol, mert ami megmarad,
úgyis meglátszik, az idő is
csak hulladék, de azért égeti
a szánkat, közöttünk szűkül,
máson át terjed a bánat

Részletek a szerző *Glaukóma* című, az Ünnepi Könyvhétre a *JAK-füzetek* sorozatában megjelenő kötetéből.

Látszólag minden ugyanúgy történt, mint máskor. Hívott, hát felmentem hozzá. Ingujjban, fekete selyemkapedlivel a fején fogadott. Intett, hogy üljek le, várjak egy kicsit. Leültem a hallban. Ha kérek üdítőt vagy gyümölcsöt, mondta, talállok a kamrában, a hűtőszekrényben. Töltöttem egy pohár narancslevet, azt kortyolgattam.

Igyekeztem felkészülni, hogy nyitott legyek, bármit is szeretne. Ha összejön a tanulás, tanuljunk, ha csak beszélgetni akar, beszéljessünk. De miután hosszú percekig hozzám se szólt, csak rámost az asztalon, majd látható cél nélkül, kezében dossziékkal járkált a sosem használt számítógép és a szekreter között, meguntam, hogy a hallasztalon heverő újságokat lapozgassam, és felálltam.

— Látom, most mégsem jó magának.

— Nekem mindig jó — vetette oda anélkül, hogy rám nézett volna.

— Nem úgy látom... Nem akarom zavarni. Majd jövök máskor, ha ráér — indultam az előszobaajtó felé.

— Én mindig ráérek. Bármikor felhívhatnak, bejöhetnek, kérdezhetnek, kérhetnek szívességet. Csak maguk nem érnek rá soha semmire.

— Ezt hogy érti, reb Slojme? — fordultam vissza. — Én most is itt vagyok. Hívott, jöttem.

— Hogy értem? Nagyon is jól tudja, hogy értem — jött át a hallba.

— Elárulja, miről van szó, vagy játszunk barkochbát? — kérdeztem, akaratom ellenére kissé indignálódottan.

— Maga a hibás! — emelte fel a hangját, és elállta az utat a hallajtóban.

Összszavarodva, tétován álltam vele szemben, és tehetetlen voltam. Megbeszéltük már nem egyszer, s most újra fel akarja hozni, hónapok után is a fejemre olvasni, bűnbakot keresve, vagy csak egyszerűen rám ömlesztve a dühét, hogy nem sikerült.

Elegem volt, nem akartam megint végighallgatni.

— Igen, maga a hibás, ne is mondjon semmit! — emelte fel fenyegetően jobb keze mutatóujját, majd hátrafordult, és vad mozdulattal belökte a hallajtót, talán hogy ne hallatszon ki a lakásból a kiabálás, vagy hogy ezzel is egyértelművé tegye: nem menekülhetek.

— Ne nézzen úgy rám, Miklós, mintha nem tudná. Üljön vissza! Végig fog hallgatni, akár akarja, akár nem. Mert én egy beteg öregember vagyok, maga pedig fiatal, nem szólva arról, hogy tanult is velem, és meg kell adnia nekem a tiszteletet. Tőlem aztán mondhatja utóbb mindenkinek, hogy bolond vagyok meg erőszakos, mert tudom, hogy ezt beszélik a hátam mögött, de most végig fog hallgatni akkor is... Igenis, maga a hibás, mert nem szólt, pedig ismerte ezt a Kérit, aki átvágott. Nemcsak hogy ismerte, hanem maga hozta be hozzám, maga mutatott be neki, és nem figyelmeztetett, hogy vigyáznom kell vele, mert egy szélhámós.

— De reb Slojme... Egy konferencián, futólag...

— Ne szóljon közbe! Maga mutatott be neki, Miklós, tehát maga a felelős. Ha előre szól, hogy ez egy szélhámós, nem enge-

Az alapítvány

▸ Szántó T. Gábor

Részlet az *Édesbármas* című regényből, mely a L'Harmattan Kiadó gondozásában jelenik meg az Ünnepi Könyvhétre.